

COMUNICAT

MARIO LOZANO CERÓN
germà de la Sara

SARA
LOZANO
CERÓN

Després d'haver declarat el primer en el judici que es celebra per l'assassinat de ma germana, ara puc dir que sóc un germà i fill indignat.

Dos anys i quatre mesos han passat, sí, molt de temps i sobretot per a mi que he comptat tots els dies que faltaven perquè es celebrés.

Entenc que la gent que ha de declarar en aquest judici no ho tingui tan present com jo, que me'n recordo cada dia, però el que no entenc és que la frase que més he escoltat durant tota la sessió per part dels declarants hagi estat: 'es que no me acuerdo, es que hace tanto tiempo!' i la rèplica de la jutgessa dient 'pues debería hacer usted un esfuerzo, hay gente que declara después de 12 años y hacen el esfuerzo'.

¿És possible que aquestes que van ser les últimes persones que van estar amb la meva germana i el meu pare, no tinguin aquell moment gravat a les seves ments de per vida?

¿De veritat que si no se'n recordaven, no han sentit la responsabilitat de llegir-se la còpia de la seva declaració o fer memòria del que va passar a la nostra comarca l'octubre de 2014?

¿Els sembla que no és prou macabre el que li van fer a la Sara que no puguin sentir un mínim d'empatia i dedicar un minut a llegir o pensar el que van declarar?

La justícia i les lleis d'aquest país ens han fet esperar molt, massa, però això no ens eximeix dels nostres deures com a ciutadans i sobretot com a persones humanes.

NO T'OBLIDEM, SARA
Volem Justícia

Montblanc, 25 de febrer de 2017

